

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercsfeny

II. évfolyam, 10. szám, 2008. október

Fantasy

Sci-Fi

Neoprimitív

Hegylakó

Versek

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

**Tim Shaw, Lord Faustus, Luremt, Mia, Ida, Kapitány,
Homoergaster, Fényhozó, ImiRamone, Jimmy Cartwright**

Köszöntő

Tisztelt
Olvasóink!

Őszintén szólva semmi ötletünk nincs, hogy mit írjunk köszöntőnek, de mivel szoktunk, így kénytelenek vagyunk valamit ide biggyeszteni. Jöjjön hát a szokásos rizsa... :)

Jegyzetünkben végre kiderül, hogy András miért váltott írói álnévre, és az miért éppen Homoergaster lett.

Mivel ismét elérkezett az október, tettünk egy tiszteletkört a nagy felkelés felé. Persze a saját stílusunkban, fantasztikusan.

Továbbá van itt macikergetőzés az őskorban, csillagközi utazás a jövőben, viccesnek szánt történet egy ork szépfiúról, és újabb kalandokat is megismerhetünk Pista bácsi életéből.

Ami meglepetéssel szolgálhat, hogy Tim Shaw szokásától eltérően komolyra fordította a szót.

Verseken ismét bővelkedünk, az utóbbi időben nemigen volt ennyi belőlük.

Zenerovatunkban egy érdekes, ma már kevéssé ismert, s idestova 11 éve megszűnt formációt mutatunk be, akiknek viszont nem elhanyagolható a munkásságuk.

Könyvajánlónkban ismét egy Starcraft könyvvel foglalkozunk, annál is inkább, mivel nagyon várjuk már a játék folytatását.

Mit is írhatnánk még? Jön a hideg, egyre hosszabbak az éjszakák, s ez kedvez az otthoni tevékenységeknek: olvasásnak, írásnak, beszélgetéseknek, társasjátékoknak... :)

Lidércfény HQ

Tartalom

FANTASY

- '56-os inzert három /Homoergaster/3.
Bambatók problémája /Jimmy Cartwright/5.
Valkit /Tim Shaw/6.

VERSEK

- Gyászolom a halálom /ImiRamone/8.
Miért lettem?... /Fényhozó/8.
Halálod Után /Luremt/8.
Az élet célja /ImiRamone/8.
Illúzió /Mia/16.
Rémálomszövő /Lord Faustus/16.

NEOPRIMITIVIZMUS

- Pista bácsi moziba megy /Kapitány/9.
Pista bácsi vásárol /Kapitány/9.

HEGYLAKÓ

- A medvevadász (Kurgan története)
II. rész /Homoergaster/10.

ZENEROVAT

- The KLF /Jimmy Cartwright/13.

SCIENCE FICTION

- Minden testnek útja /Homoergaster/14.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Starcraft - Tűzkeresztység /Ida/16.

Jegyzet

Homoergaster

Fiktív emberelőd

Ez év július hónapja óta nem a polgári nevem alatt publikálok, hanem én is beválasztottam egy írói álnevet: homoergaster, ez lett az én védnevem. Akkor júliusban a szerkesztőség tagjai felvetették, hogy egyszer talán megindoklom döntésem. Most elérkezett ez a pillanat is. Elsősorban azért választottam ennek az állítólagos emberősnek a nevét, mert állítólagos, és nem bizonyított. Az interneten bárki megtekintheti, milyen grandiózusan kevés maradványból építették fel a szakik az álmaik tárgyát. Ráadásul a meglévő csontdarabok helyzete is változékony, egy-egy újabb értelmezés nyomán csontok kerülnek ki és be a csoportba. Például a Turkana tavi majdnem teljes csontvázról sokáig úgy tudtam, hogy Homo Erectus. Még egy ilyen filmem is van, amiben ezt bizonygatják. Ma már -hogy meddig, azt nem tudni!- Homo Ergaster. A Homo Ergaster egy fiktív emberős, és mivel én is elég elvont meg fiktív tudok lenni, úgy gondoltam passzol. A Homokozó Erdőgazólóra, meg a másik „agyondokumentált”, kódos emberelődre azért merült fel az igény, mert az addig ezen a szinten dekoló Homo Erectusról kiderült, hogy intelligens vadász volt, ember. A neve is megváltozott: Pitecanthropus Erectusból - A Dubois-féle Jávai Piteman - lett Homo Erectus. A H. Erectus villámevolúciója nyomán kialakult úrt lenne hivatott betölteni az Ergaster, a Homo Habilis, meg a többi alfaj. Jellemző, hogy állkapocstörédek, fogak, és egyéb csonttörédek alapján próbálnak egész fajokat rekonstruálni. Ez nem egyszer „építő” viták közepette történik. Így tehát a buta előember szerepkörében jelenleg a Homo Ergaster, időnként a H. Habilis, és más csontszilánkokból megkonstruált izék tetszelegnek. Az Ergasterrel és a Habilisszal is az a probléma, hogy a nekik tulajdonított csontmaradványok egy része túlságosan emberi, a másik fele pedig túl majomszerű. Az a feltételezés, hogy a csontok mindkét típusa hajdanán egy egyedhez tartozott, leginkább az „akarjuk, hogy így legyen!” kategóriába tartozik. Ennek ellenére az állítólag ismereteket terjesztő filmek, könyvek, és a szakirodalom is létezőnek veszi őket. A H. Habilis állítólag „ügyes” volt. Ha ember, akkor igen, bár a majmot is lehet idomítani. Az Ergaster már felegyenesedve járt, teljesen emberi lábfeje volt. Bár ezt a Habilisről is mondták, amikor korábban még nem volt ennyire biztos pozíciója. Ezek a teremtmények jól mutatnának egy fantasy történetben, megfelelően keveréklények és fiktívek. Az Ergastert végül azért is választottam, mert állítólag a teste már emberi volt, az arca, a feje az nem. Szóval csak a fejével voltak még gondok. A fejemmel nekem is szoktak gondjaim lenni, ha időjárásváltozás van, úgyhogy stimmt!

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 10. szám, 2008. október

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Sigynnae - Dwarf swordman

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentes, Szabadság tér 7/1.

'56-OS INZERT HÁROM

Az '56-os inzertek egy könnyed műfaji kísérlet, melyben a történelemben csempészek fantasztikus elemeket. Ezt mások, máskor, más háborúkkal már megtették. Az, hogy „szellemes”-nek szánt, és „vicces” fordulatokkal operálok, elkerülhetetlenül deheroizáló lehet. Ennek ellensúlyozására szükségesnek érzem kinyilvánítani:

AZOKNAK, AKIK MEGHALTAK, HARCOLTAK A VÉGSŐKIG, ÉS AKIKET MEGKÍNOZTAK ÉS MEGÖLTEK A HÓHÉROK, A DICSŐSÉGE NEM HALVÁNYUL SOSEM!!!!!!

A szerző

1956 november 10, a budai hegyekben

...Onnan, ahol dekkoltak, jól lehetett látni az alanti utat, messzebb pedig a várost. Az SS-legény keserű szájjal idézte fel, hogy ilyesmiben már volt része, saját idejével mérve nem is olyan rég. Odalenn az orosz volt az úr, meg a csatlósai. Milyen ismerős helyzet! Sóhajtott. Az első utas szintén. Úgy tűnt Magyarország sorsa már örökre az lesz, hogy a tűnékeny szabadság pillanataira újabb megszállás következzék. A első utas közben a kezében tartott kütyüt vallatta. Az SS-legény jól látta, hogy mindenféle réginek látszó szövegeket olvas rajta. Ezt nem tudta megszokni, hogy ott, abba a kis szerkezetben annyi minden, képek szövegek így elférjenek, sok volt neki. Pont úgy érezte magát, mint amikor bevágja az ember a könyökét. Csak ettől a feje zsibbadt. A jövő! - alapította meg ilyenkor. Az egyik dátumot megpillantva még jobban elcsodálkozott. Az utas egy decemberi újságcikket böngészett. Nem tavalyit, ideit. A cikk megsárgult, szakadozott volt, de olvasható. A második utas odazötytyent mellé, és a vállára tette a kezét.

- Hiányzik a csaj?- tette fel a merőben színpadias kérdést. Hát persze, hogy hiányzik te idióta! - gondolta magában az SS-legény, majd belehalok.

- Ne búsulj, még találkozhattok!

- Mi?

- Nem hallottál még a lélekvándorlás tanáról?

Fejrázás.

- E szerint aki meghal, az máskor-máshol újjászületik.

Az SS-legény érezte, hogy megint olyan témánál vannak, amivel ő nem boldogul.

- Úgy érted, ő újra meg fog születni?

- Igen, úgy! Sőt már meg is történt szerintem, valahol a jövőben....

Egy kicsit elgondolkodott.

- Esetleg a múltban.

A legény megrémült.

- De mi erre a bizonyíték?

Az utas szélesen, kenetteljesen elmosolyodott.

- Hát az, hogy itt ülünk. A téridő nem lineáris, csak annak látjuk. Valójában egy gigászi gömb, amin mi picinyke rovarocskák mászkálunk, és

csupán egy rövid, 60-70, esetleg szubjektíve 100 éves részét járjuk be. Ha kimész Petőfi Alföldjére, mit látsz? Egy nagy sík terepet. Egy egyenest, pedig tudod, hogy az egy baromi nagy golyó része. Na ez is ilyen, csak a mi kicsinyke korlátolt érzéseink nem tudják fölfogni.

A fiú tátott szájjal, kiütve hallgatott, a két felkelő szintén. Az első utas továbbra is a szerkentyűjét bámulta. A kettes utas önmagával eltelve folytatta:

-Mi nem a múlt hős felfedezői vagyunk, a fityfenét! Hanem a folyamatos jelen vándorai.

A kütyü felé intett.

- Az az izé csuklásszerűen hajigál minket ideoda a jelenek között, ha a cimbi lenyomja az entert. Fölkap minket, akár egy forgószél és arébb visz. Egy egyenesen ezt nem tudnánk megcsinálni, csak egy gömbön. Ezen az elven működik. Azért tudja ezt, mert sokkal nagyobb szeletet „lát” ebből a gömbből, mint mi. Nálunk sokkal nagyobb a jelenideje.

- Mennyivel? - kérdezte cérnavékony hangon az SS-legény. Az utas megvonta a vállát.

- Pontosan nem tudjuk, több százszorosával, az biztos. Az első utas a szépen elbambult társasághoz fordult.

- A helyzet tarthatatlanná vált, tovább kell állnunk! Velünk jöttök?

- A jövőbe? - kérdezte egyikük nem túl elmésen. A második utas megcsóválta a fejét.

- Hiába koptattam a szám.

Az első utas nem figyelte rá, bólintott.

- Mi van a jövőben? - hangzott el a bátortalan kérdés.

- Véget ér a szocializmus. - próbált kedvet csinálni nekik a nagy „csukláshoz”.

- Kapitalizmus van? - Kérdezte az egyik felkelő.

- Az. - jött a tömör válasz.

- És az jó?

- Nem.

A két felkelő elkeseredetten bámult le a városra. Tudták, ott ők már idegenek, űzött vadak. Látták, hogy minden elveszett, és ezen még az időutasok sem tudnak változtatni.

- És mit tartogat a jövő, a jövőben? - kérdezte meg egyikük. A második utas idegesen felmordult.

- Honnét tudjam? Mi vagyok én, látnok?

- Mi lesz a jövőben október 23-ikával?

- Ünnepe lesz, piros betűs, állami.

A felkelő megérzett valamit a hangján.

- Nem vagy lelkes.

A második utas megvonta a vállát.

- A többség azt gondolja majd: jé egy nap, amin nem kell dolgozni, de jó!

- Micsoda? Csak ennyi?

- Bejony! Kiharcoltatok a jónépnek egy plusz szabadnapot!

A hangneme nyilvánvalóan sértő volt, a felkelő ökölbesorított kézzel odaállt az utas elé. Az a szemébe nézett.

- Meg akarsz ütni? Csak rajta, jogos lesz. Titeket megölnék, vagy lecsuknak, de a pórnép csak azt fogja tudni, hogy lazíthat..... De tudod mit! Van rá mód, hogy ne érién szomorú véget a történetetek. Gyertek velünk.... a jövőbe.

Egy kis ideig várt, hátha a fiú meg akarja verni. Mivel láthatóan erről közben letett, a társához fordult.

- Mit mutat a varázsdobozod?

- Valami nem oké! Ez itt azt állítja, hogy nem tudunk nagyot menni!

- Miért?

- Nem tudom. Próbálok kideríteni. Az azonban biztos, hogy még a nyolcvanas évekig se jutunk.

A második utas bepöccent.

- Mi a túró!

- Ez inkább kulimás! Valami nagy gáz van odakinn. Két választásunk van, vagy erőltetjük, és akkor katasztrófát sejtet, vagy húsz éven belüli intervallummal indítunk, meg úgy is folytatjuk..... Ne nézz így rám, ez a bigyó teljesen megzakkant!

Az első utas újra a szerkentyűt kezdte vallatni. A második meg elkezdte szépen számba venni, mi je is van. Elégedetten állapította meg, hogy tud egy nagyon csúf meglepít szerezni azoknak a tökfilkóknak, akik esetleg idáig pofátlankodnának. Lelkileg felkészült erre is. Ekkor az első utas felordított, és izgatottan fel-alá kezdett futkosni.

- Mi van? - kérdezte a társa.

- Megvan a baj! Nézd, ha át akarom vezetni e fölött, hisztériás rohamot kap. Valami csomót köt a téridőre. Ezt a pontot, ahol most vagyunk egy, rendkívül erős gravitációs anomália vagy mi, összeköti 1943-mal. Borzasztó nagy gubanc van ott, azt mondja, ha e fölött átmegyünk egyben, akkor esetleg 2070-be érkezünk... és nem biztos hogy a Földre!

- Hanem hová? - kérdezte meg merő kíváncsiságból az első utas.

- Hát az egyik esélyes a Jupiter!

-Ööö, a Jupiterre mégsem kéne menni! - mondta elzsibbadva a második utas.

- Amondó vagyok én is! Úgyhogy több lépcsős lesz!

Odalenn közben mozgolódás támadt, és egy jól ismert zaj ütötte meg a fülük. Tankok! A föld megremegett. Egy teherautókból és tankokból álló menetoszlop haladt el odalenn. Mindenki hasra vágta magát, és figyeltek. Az egyes utas a rothadó avarban feküdvén is a kutyút nézegette.

- Ez a mobil mánia, a köbön! - állapította meg magában a második utas.

- Még szerencse, hogy azokat ide nem lehetett elhozni.

Az egyik tank megállt, pont alattuk. Láthatóan biztosította a konvojt. Az első utas hozzá küszött.

- Mond az a név neked valamit, hogy „Eldridge“?

- Hogyne mondana..... te jószágú! Azt akarod mondani....

- Bizony azt! Megkavar minket 71-ben, 84-ben... Mía... mér pont nyolcvannégyben?

A második utas döbbenet bámulta az odalenn dekkoló tankot, bár nem attól ámult el így.

- Eszerint mégse legenda!

- A mi kis szerkentyűnk nem foglalkozik legendákkal. Ha nem tudnád, a téridőgépünk materialista. Csak azzal foglalkozik, amit megtapasztal! - mondta önérzetesen az első utas.

- És konkrétan mi az amit tapasztal? - kérdezte csúfondárosan a társa.

- Hullámgyűrűk a téridőkontinuumon. Emiatt van a felfordulás.

- Nem lehetne mélyebben elemezni?

Az első utas felhúzta az orrát.

- Ez egy téridőgép, nem laboratóriumi műszer! Ne várj tőle analízist!

Az SS-legény küszött oda hozzájuk, mert felfigyelt a dialógusukra.

- Mi az?

- Hehe, ez érdekelni fog! - mondta neki az első utas.

- 1943-ban az amik elvarázoltak egy hadihajót. Láthatatlanná akarták tenni a kamerádok mágneses aknája ellen. Túl jól sikerült, mert a hajó tényleg láthatatlan lett! Aztán olyasmit kezdett csinálni, amit mi szoktunk, csak irányíthatatlanul. Állítólag úgy pattogott ide-oda az a hajó, egymástól baromi messzire eső helyek közt, mint Yoda a Sithek bosszújában!

Az SS-legény eltátotta a száját, az agya láthatóan leblokkolt. Végül nagy nehezen kibökte:

- Mint kicsoda a micsodában?

A második utas legyintett.

- Áááá, majd megnézed!

- Aszongya, hogy ha nem akarunk nagyot dobantani, pár perc múlva indulhatunk!

- Kiváló! Végre egy jó hír! - mondta a második utas, aztán a tekintélyes méretű felszerelését magához húzva kotorászni kezdett benne. Kis idő múlva, egy ijesztő külsejű rakétát húzott elő, az összecukható indítójával. Ez a hátizsák foglalkoztatta a felkelők fantáziáját. Olyan volt, akár a Téalap hátizsákja. Mindig előkerült belőle valami érdekes. Egyszer az egyikük megpróbálta megemelni, de nem tudta. Kis híján átesett rajta. Aztán mégiscsak sikerült megmozdítani, nyögve nyelősén. Pedig a felkelő nem volt gyenge legény, gyári munkásként. Döbbenet idézte fel magában, hogy az időutazó könnyedén tartotta velük a futólépést is, helyzetben. Nem tudhatta, hogy bár az utas nem volt rossz formában, ezt a bámulusos teljesítményt egy antigravitációs repulzonnal érte el, ami a felkelő próbájakor ki volt kapcsolva.

Nagy műgonddal kezdte beállítani az indítót, időnként ráfogta az alattuk álló tankra. Amikor elkészült, beillesztette a vetőcsőbe a rakétát, és átfuttatott egy ellenőrzést. A felkelők, s az SS-legény is megbűvölten nézték a foglalatoskodását.

- Utoljára '45-ben löttem vele. - mormogta oda az alkalmi közönségnek az utas. Kis szünet után még, mintegy magának megjegyezte:

- Még egy hónapja sincs!

Az SS-legénynek felrémlt az az alkalom. Megborzongott. Bár része volt már pár zúrós helyzetben, a második utas rakétája okozta fémorkánt nem nagyon tudta semmihez hasonlítani.

- Persze, ez is egy csodafegyver a jövőből! - gondolta epésen. Kíváncsi volt arra a jövőre, ahol ilyen csúnya dolgokkal háborúznak.

- Vajon marad egyáltalán belőle valami, mire odaérünk? - töprengett feszülten. A felkelők elalélva figyelték az utast, nem csak a fegyvere miatt. 1945 nekik már történelem volt... „Magyarország felszabadulásának 11. évfordulója!” Ahogy emlékezett egyikük az áprilisi szlogenre. Persze voltak emlékei arról a korról, de mint kisgyermeknek. A két utas meg ez a háborús figura viszont ott voltak a sűrűjében. Legalább is erre lehetett következtetni a szavaikból. Háborús bűnösök? - kérdezte meg magát önkéntelenül. Bizony azok, mint ahogy te is, mostmár! - válaszolt benne egy könnyörtelen hang. Erről eszébe jutott, hogy előző évben hogyan ünnepelték a kerek „évfordulót”. Nem érezte magát valami jól, de nem csak ő, a barátja se, ahogy látta.

- Hát akkor, fület-farkat behúzni, jön a csinadratta!

Mondta a második utas, és kilőtte a rakétát. Mindenki rémülten próbálta elásni magát az avarba. A következő pillanatban odalenn a tank apró darabokra szakadt. A brutális robbanás forró légörvénye elsüvített felettük. Az SS-legény tisztán hallotta a repeszek vijjogását. A felkelők iszonyodva lapítottak, minden idegszálukkal érezték, amint valami nagy és nehéz elrepül felettük. Amikor elcsitult a világvége, és feltápaszkodtak, és a döbbenettől bénán bámultak. Odalent eltűnt az út, a tank, de még az erdő és a hegy oldalából is egy darab. A csend nehéz függöny volt. Füst szállongott. Aztán az egyik felkelő önkéntelenül felpillantott a hátuk mögé. Megnyikant, rémülten, komikusan. Az az előbbi nagy valami, amit mindannyian érezték a zsigereikben elrepülni, a tank leszakadt tornya volt. A lövegcsövével belefúródott a talajba, és most ott állt, a groteszkül megritkított erdőben. Innen úgy nézett ki, mint egy kilyukadt lopótök, amiből elfolyt a vörösbor. De nem bor csordogált ott, hanem vér. Az első utas megveregette a társa vállát.

- Bravó! Megvolt hát a forró búcsú!

A felkelőkhöz fordult.

- Intsetek egy „Istenhózzád“-ot dicsőségetek színhelyének, mert indulunk!

A többiek a második utas gondos terelgetésére, a közelébe álltak. Az egyes utas megvárta, míg köréje gyűlnek, mint tyúkanyóhoz a csibék, aztán felrikoltott:

- Hajcihó!

Ezzel lenyomta az entert.....

Homoergaster

Bambatók problémája

Bambatók szomorúan ült a mirhó partján. Lábát a kellemesen meleg szennyvízben áztatta. Kora nyári napsütéses délután volt, minden csendes és nyugodt. Bambatók felsóhajtott, s átköpött a túlpartra.

- A fene az egészbe! - mormogta maga elé. - Csináhatok én akkármit... ehheh...

Bebámult a szemközti erdőbe, ahonnan valami sárga szemű fenevad visszabámult rá. Azonban jobbnak látta, ha nem köt bele Bambatókba, így eloldalgott. No meg a szagot se igen bírta. Bambatók ismét felsóhajtott, majd egy kavicsot hajított át az erdő széléig.

- Ott egye meg a nyavajja! - dűnnyögte. - Mindig rám akaszknak...

A távolban egy selymes női orkhang hörögte alig hallhatóan: „Bambatóóóók! Merre vagy Bambatóóóók? Éééedesem!” Bambatók összerezte, mint akibe vilámló csapott. Hirtelen talpra ugrott... volna, ha nem lett volna a lába a szennyvízben, így viszont nagy csobbanással esett pofára a mirhóban. A nagy ijedtség miatt ráadásul hirtelen fújta ki a belé szorult levegőt, majd egy mélyet lélegzett a szennyvízből. Köhögve, prűszkölve tápázkodott fel. A hang egyre közelebről hallatszott. „Dráááaga Bambatóóók! Gyere előő!” Erre gondolt egyet, vett egy mély lélegzetet, s lebukott a szennyvíz alá. A hang azonban itt még borzasztóbb volt. „Hát itt vagy, kedves Bambatók?!” Hatalmas csobbanást hallott, majd egy lapátkéz kiemelte a mocsokból. A látványtól elakadt a lélegzete. Kancsal szemek, sápadtzöld, ragyás arc, csimbókós haj, vérben úszó szemek, sárgás agyar tárukt elé.

- Szia Brühnhilda - mondta beletörődve Bambatók.

- Mit csinálsz itt a víz alatt, édes? - kérdezte selymesen hörögő hangján amaz.

- Ó! - sóhajtott Bambatók. - Igazán semmit. Csak megcsúsztam.

- Na gyere te szerencsétlen, hazaviszlek, megszáritalak, aztán... - arcán kaján mosoly villant.

- Igazán nem szükséges Brühnhilda. Jó idő van, megszáradok én a napon is.

- Ez nem is rossz ötlet Bambatók! - derült fel Brühnhilda, s már neki is kezdett fél kézzel Bambatók vetkőztetésének.

- Várj Brühnhilda! - kiabálta kapálózva Bambatók. - Nem egészen erre gondoltam...

Brühnhilda kirakta a partra szíve választottját és utánaszaladt. Miután Bambatók magához tért a partra érkezés sokkjából, s felfogta a nedves sarat a háta alatt, meg a rá nehezedő testet, majd sirva fakadt, annyira elkeseredett.

Brühnhilda órákig nyaggatta, mígnem rájuk esteledett, s Bambatók a teljes kimerültség határára nem ért. Teljesen kifacsartnak érezte magát, lábra sem bírt állni, így négykézláb vánszorgott el bátyjával, Bumburnnyákkal közös a kunyhójába.

- Látom Brühnhilda megtalált - vetette oda neki Bumburnnyák szikrázó szemekkel. - Miért te fogod ki mindig a legjobb csajokat?

Bambatóknek sem kedve, sem ereje nem volt már válaszolni, ájultan terült el az ágya mellett. Utolsó gondolatként még ennyi suhant át az agyán: „Bárcsak ne lennék ilyen jóképű...”

Jimmy Cartwright

VAKHIT

Az öszvér vontatta kordé nagyot zökkent, mikor az egyik kereke alá ökölnyi kő került. Laccieppus, a kalmár felriadt szendergéséből, vetett egy álmos pillantást unokahúgára, aki mellette bóbiskolt a bakon, majd elől az öszvérré, aztán újra lecsukódott fáradtságtól elnehezült szemhéja. A derék igazón magától is tudta az irányt, nem lett volna értelme nógatni.

A kietlen vidéken nem akadt sok látnivaló. Néhány szikkadt kőrő állta csak a nap hevét, s néhol megsárgult fűcsomók. Itt, az Atlasz-hegység keleti peremén még mutatóban sem nőtt fa, mint ahogy északabbra, Carthagónál, ahol törpepálma és cédrus ligetek nyújtanak enyhét az utazóknak. Ám ezen az elátkozott tájékon csak olyankor látni zöldellő lombokat, amikor fata morgana csalja meg a tikkadt vándorok szemét.

Laccieppus úgy számolta, még legalább két óra dőcögés vár rájuk Thugga városáig. Az odavezető egyenetlen, sziklás út egy sivar völgyön vezetett keresztül, ahol jobban megrekedt az árnyék, mint a sivatagos környéken.

- Megállj!

Egy mocskos, rongyokba öltözött férfi toppant eléjük.

Laccieppus összerendezte a durva hangra, és meghúzta a gyepelt. Rémulten bámult a szakállas alakra. Nem magát féltette - hiszen szép hosszú étellel ajándékozta meg a Mennyei Atya -, és ezúttal portékát sem rejtegetett a vászon alatt; csakis unokahúga, a szépséges Athanea miatt töltötte el aggodalom a szívét.

Az idegen egyelőre nem viselkedett fenyegetően, noha jobb kezében vaskos husángot szorongatott.

Athanea reszketve bújt bácsikája mögé, onnan pislogott ki a válla fölött. Laccieppus összeszedte a bátorságát.

- Mi dolgod velünk, jóember? - kérdezte. - Szólj, aztán engedj utunkra!

- Majd csak ha én is úgy akarom - mordult fel az idegen. - De előtte megteszed, amit kérek!

Míg beszélt, néhányszor a földhöz verte a husáng boldogabbik végét. S emiatt kellemetlen gondolatok ébredtek a kalmárban. Arra azonban ügyelt, hogy ez ne érződjön a hangján.

- Rosszkor kérsz. Magad is láthatod, áru nélkül jöttem.

- Nem kell az árud! Mihez kezdenék veled?

- Értem. Az erszényemben van néhány ezüst - kezdte óvatosan Laccieppus -, a tied lehet, csak hagyj minket békén!

- Alamizsna sem kell! - fortyant fel az ismeretlen. - Nem vagyok koldus!

Laccieppus végigmérte tetőtől talpig, de aztán jobbnak látta, ha nem vitatkozik az öltözetén. Viszont az utolsó mondatot egy kissé nyugtalanítóan találta. Ha legyilkolja őket ez a gazember, akkor is hozzájut a pénzhez. Zavarában végigsimított az állán. Azon töprengett, látott-e már valaha ilyen különös útonállót.

Mi az ördögöt akar? Nincs nálam semmi, ha csaknem...

- Nem! Athanea-t verd ki a fejedből! Őt nem engedem bántani! - emelkedett fel harciasan. A szörnyű sejtelem felülkerekedett veszélyérzetén. Bár a lába még remegett, megpróbált határozottnak látszani. - Utoljára mondom, eressz, vagy megbánod! Ha kell, ledöflek, akár egy hiénát!

Azzal a bak alól előrántott egy rongyba bugyolált, görbe szablyát, amelyet a berberek használnak. A pohos férfiú mókás látványt nyújtott, amint fegyverével hadonászott, és bármely avatott szemnek feltűnt volna rögtön, mily' kevéssé lehet jártas a kardforgatásban. A szakállasnak mégsem derült fel a tekintete.

- Akkor végképp nem tágitok. Hiszen éppen ezt akartam kérni tőled - mondta megenyhülve.

- A kardomat? - hökkent meg Laccieppus.

- Nem! Hanem, hogy segíts át a túlvilágra.

A döbbenet csendjét Athanea szakította félbe:

- Megőrült ez az ember, bácsikám?

- Magam is úgy vélem, napszúrást kapott - sügta oldalra Laccieppus.

Az idegen felmordult:

- Hitetlen kutyák! Talán nem hallottatok még Donatus követőiről?!

- Dehogynem! A legszédültebb szekta volt a keresztények között - húzta el száját a kalmár. - Azt hittem, már mind egy szálíg kipusztultatok.

- Egy szót sem értek, bácsikám!

- Circumcelliók! - köpött a földre Laccieppus. - Az volt a rögeszméjük, hogy a hitért feltétlenül vértanúhalált kell szenvedni, mert akkor rögtön a mennyországba kerülnek. És mindent megtettek, hogy ezt még siettesék is.

A különös idegen nem szakította félbe a kalmárt, csak hümmögve ingatta a fejét, mint aki nem ért egyet minden elhangzott szóval.

- Sose hallottam róluk - ámult a lány.

- Nem csoda. Néhány éve felebaráti segítségként egymást taszigálták le a szikláról. Eddig úgy tudtam, már mind megh... hm... megüdvözült - forgatta szemét sokatmondóan az unokahúga felé. Aztán felbátorodva ráförmedt a rongyos alakra: - Na, tágulj innen jóember, amíg szépen mondom!

- Szánj meg, uram! - fogta könyörgőre az idegen. - Már csak én maradtam hittestvéreim közül. Ne tagadd meg tőlem a megváltást! - A szemeközben furcsán zavarossá vált. - Vedd az életem!

- Nem értem, hogy maradtál ki a megtisztelő szertartásból?

A toprongyos alak szégyellősen lesütötte a szemét.

- Én álltam a sor végén...

- Mi?! - A kalmárból majdnem kibukott a nevetés. - Most bizonyára tréfálsz.

- Ez nem mulatságos - dörmögte a remete. - Egyszerűen nem gondoltam rá, mi lesz az utolsó

val... Most meg mit röhögsz?

- Ne haragudj, csak elképzelted, ahogy ott állsz a sziklán egymagadban, és tanácstalanul forgolódsz...

Az idegen bosszús pillantást vetett a kuncogó öregre.

- Most akkor megteszed, vagy sem?

- Ugyan, miért kellek én ehhez? Ugorj a szakadékba a társaid után!

- Nem lehet - csóválta fejét amaz. - Az egyház tiltja az öngyilkosságot.

- Az útonállást meg Constantinus császár törvénye - replikázott Laccieppus, de amikor a hitbuzgó férfi szemébe nézett, ismét elborzadt attól, amit látott.

A szakállas könnyedén átsiklott a morális elentmondás felett.

- Ha nem segítesz át a másvilágra, akkor én leszek kénytelen megtenni ezt...

- Sok szerencsét hozzá!

- ...veletek!

- Bácsikám, ne engedd! - sikoltott fel Athanea, és a szája elé kapta a kezét, mintha ez a mozdulat megóvhatná bármitől is.

- Hát legyen! - grimaszolt kelletlenül Laccieppus, és lekászálódott a bakról. - Nem hagytál sok választást! De azt hiszem, számomra ez a kisebbik rossz.

Bizonytalanul közelebb lépett. Kardját esetlenül tartotta maga elé.

- Mondd, mit tegyek!

- Idetérdelek eléd és lehajtom a fejem, te pedig egyszerűen lecsapod - magyarázta, mintha a világ legtermészetesebb dolgáról beszélne, aztán úgy is tett. - Az ég áldjon meg a jószágodért! - hálálkodott búcsúzóul.

Laccieppus ránézett a lányra és a befelé fordított tenyerét elhúzta néhányszor a homloka előtt. Aztán megragadta a kardot, és felemelte a magasba.

- Krisztus urunk nevében, kit háromszáz éve megfeszítettek, ezennel visszaadom lelkedet a Teremtőnek - szónokolt, hogy az ünnepélyesség látogatást keltse, majd lesújtott.

Pontosan ott találta el a nyakszirtet, ahol tervezte. Mintha mindig is ezzel kereste volna a kenyerét. A remete nem érzett fájdalmat, nagyot puffanva dőlt oldalra, mint egy zsák.

Athanea szörnyülködve nézte végig a különös „alamizsnát”. Egymást kergették fejében a zavaros gondolatok. Leugrott a bakról, és odaszaladt a kiterült idegenhez. Óvatosan megbökte a lábával, majd csodálattal nézett idős rokonára.

- Milyen agyafúrt vagy, bácsikám! Úgy ölted meg, hogy nem is vérzik.

- Buggyant népség - legyintett Laccieppus. Kardját a földre dőfte, majd a kordéhoz lépett, és megragadta a kecskebőr tömlőt, hogy néhány korttyal leöblítse a nagy riadalmat.

- Bácsikám, ez még él! - sikkantott fel mögötte a lány.

Laccieppus azonban hátra sem pillantott. Ravasz-kás mosoly terült el a képén. Büszke volt magára. Hogyisne! Hiszen úgy szabadult meg az örült útonállótól, hogy közben mégsem kellett kioltania az életét. A szónoklás közben megfordította a fegyvert és a rongyba csavart pengénél ragadta meg. Igyekezett éppen csak annyi erőt vinni az ütésbe, hogy a háborodott remete elveszítse az eszméletét. Úgy számította, mire magához tér,ők már rég Thuggában hűsölnek.

Újra szájához emelte a tömlőt, és nagyot húzott a borból...

Aztán rögtön kiköpte, mikor meghallotta a gyomorforgató reccsenést. Gyorsan hátraperdült, s döbbszent iszonyattal meredt az elébe tárult látványra.

Athanea ruháját apró vörös cseppek szeplőzték, és a sebből szökőkútként spriccelt a vér. A szikkadt talaj mohón itta be a friss nedvet.

- Uramisten! - kiáltott fel rémülten a sokat megélt kalmár.

Nem győzte átkozni magát figyelmetlensége miatt, de most már nem tehetett semmit. Tudta, hogy elbukott.

Mielőtt nekivágtak az útnak, megesküdtök fivérének, hogy Athanea-t épességben és ártatlanul adja át. Most azonban már csak az egyik feltételt teljesíthetné. Megrökönyödve nézett hol a vérrrel szennyezett kardra, hol a tetemtől elgurult fejre.

- Hogy tehetted? - nyögte. - Hisz' ez égbekiáltó bűn!

- Hibáztál, de bennem erősebben munkál a hit - szólt a gyilkos. - Látod, így kellett volna.

- Félreértettel - szörnyülködött Laccieppus; még mindig nem akart hinni a szemének.

- Ugyan már! A kérés egyértelmű volt: mártírként a mennybe jutni.

- De akkor is...

- Keresztény kötelességünk teljesíteni felebarátunk utolsó kívánságát - hangzott a képmutató kioktatás.

- Na igen, csak hogy...

- Irgalmasnak kell lenni. Vagy talán nem így tanítottad, bácsikám?

Tim Shaw

Gyászolom a halálom

Ha Elhagyom
Ezt a földet,
Vajon értem is
Hullanak-e könnyek?
A síromon
Lesznek-e virágok?
Ha elhagyom, ezt a
Világot.

A temetésemre
Az emberek,
Érzelemből jönnek, vagy
Csak tisztelet?

Kinek fogja szívét,
Kettétörni a bánat,
Ha halott testemből már
Csak a nyugalom árad.

Egy másik világ kapujában,
Bebocsátásra Várok,
Ne sírjatok, mert Én
Nevetek Rátok!
Ha ott állsz Barátom,
A koporsómnál, és
Elkísérsz az utamra,
A testemnek akkor lesz
nyugalma.

Mert a Születés, az Élet, a Halál,
A szenvedés, az öröm, a magány!
Az Élet nyugalmat csak a Halálban talál!

ImiRamone

Halálod Után

Koporsódnál állok, nézem gyönyörű arcod
Nem tudom elfogadni, hogy véget ért harcod.
Nem megyek sehová, Te akármeddig váratsz
Itt maradok melletted, amíg fel nem támadsz.

Öröm nyugalmad, amíg visszatérsz hozzám
Siess vissza, kérelek, mert az időm fogytán.
De ha az élet nem ad esélyt, és a sötétség lesz hazád
Az életnek nem adok több esélyt, és én megyek el hozzád.

Koporsódnál térdelek, nézem hófehér arcod
Elszakadtál innen, te már letépted a láncod.
Félhomály mindenütt, csak a Telihold világít
Nyugalmat árasztasz, nekem már semmi nem számít.

Az életnek nem adok esélyt, elindulok hozzád
Már nem tudom, hogy amit látok, álom vagy valóság.
Érzem, hogy az emlékeimből nem tudok megélni
Csak egy jár a fejemben, téged újra átölelni.

Sötétségbe borul minden, már nem tudom, hol vagyok
Nem érdekel semmi más, mindent hátrahagyok.
Elszakadok a földtől, kezded felém tartod
Újra látom arcod és újra hallom hangod...

Luremt

Miért lettem?...

Betörnek az utca zajai
Az ablakom kicsiny résein
És a szobámban tombolnak
Nincs hova bújnom előlük

Utcalámpa fénye,
A szemembe robban
Vakon a fájdalomtól,
Bizonytalanul botorkálva
Párnák közé temetem arcomat

Rubintvörös könnyek,
Mik a szemembe szöknek
Széthasadt hangszálak,
Homálysavakat hörögnek:
Nem menekülhetsz!

Ez nem az én világom!
Ezt nem én teremtettem!
Nem én kértem,
Hogy ide szülessék!
Mi dolgom van? Eresszetek!

Lázadni kellene!
Eltörölni a "trendet!"
Újra teremteni a rendet!
Az igazit, az egyetlent!

Megfulladok, ha így kell élnem
Ha a hamisoknak, mindent lehet,
Ha „divatdiktátor“ lett az ember,
És illuzionista benne a lelke

Fényhozó

Az élet célja

Kötődsz a testhez,
mint magzat a méhez,
Elvakít a világ, nem tudod:
Mennyit Érhetsz?

Anyagi világban,
Hazug a szavad,
Észre sem veszed, és
Ölöd Magad!

A test csak egy ruha,
Mit leveszel,
Itt minden Istené,
Amit élvezel!

Ha elvakít az örömmámor,
Eltaszítod Magad egy más világtól,
Ahhol semmi sem mű,
Mindennek van valódi íze,
Ahhol minden oda passzol, mint
Egy csodás dal ríme.

Hajszolod Magad,
hogy vágyaidat kiéld, így
Nem láthatod az élet valódi színét!

Mert amit Te fehérnek érzel,
Én feketének látok,
Rugaszkodj el az álmvilágtól!

ImiRamone

PISTA BÁCSI MOZIBA MEGY

Pista bácsi egy napon kerékpárjával hazafelé tekerve a helyi mozi előtt haladt el. Mivel nem hajtott túl gyorsan, ezért volt ideje arra, hogy felületesen szemügyre vegye a mozi üvegezett vitrinjében található plakátokat. A tucatszámra készített amerikai akciófilmek reklámjai különösebben nem keltették fel érdeklődését, de volt egy, melyet figyelemre méltónak talált.

A plakát egy behavazott, sűrű erdőt ábrázolt, melyen egy elhagyatott, járatlan út vezetett keresztül. Pista bácsi - természetkedvelő ember lévén - jobban megnézte az említett képet, majd elolvasta a filmben szereplő színészek névsorát. A plakát és a szereplők alapján Pista bácsi úgy gondolta, hogy érdemes megtekinteni a filmet. Eme döntés meghozatala után felszállt kerékpárjára, és hazafelé vette az irányt.

Este fél nyolc körül Pista bácsi elindult a moziba; a pontosság elsőrendű volt az általa fontosnak tekintett értékek között. Háromnegyed nyolckor célba is ért, lezárta kerékpárját, majd beállt a jegypénztár előtt várakozó - mindössze néhány főből

álló - sorba. A jegy 400 forintba került, amit Pista bácsi egy kicsit sokallott, de úgy gondolta, hogy a film megtekintése során szerzett élmény megér egy ekkora összeget. Ezután a büfében vásárolt egy dobozos kólát - ami megítélése szerint szintén elég sokba került -, majd átadta jegyét a jegyszedőnek ellenőrzés céljából, ezután pedig bement az előadóterembe, és helyet foglalt a jegye által meghatározott, lenyitható ülésen.

Rövid idő elteltével elsötétedett a terem, és kezdetét vette az előadás. A film körülbelül 2 óráig tartott (mialatt Pista bácsi elfogyasztotta a büfében vásárolt kólát), és teljességgel megfelelt Pista bácsi várakozásainak. A film végétével Pista bácsi felkelt fapados ülőhelyéről, és kiment a moziból. Ezután kerékpárja számszárján beállította a megfelelő kódot, kinyitotta a zárat, bekapcsolta a kerékpár világítását, majd hazafelé indult.

Kerékpározás közben (pozitív filmélményének hatása alatt állva) azt gondolta, hogy a közeljövőben ismét el fog jönni a moziba.

Kapitány

PISTA BÁCSI VÁSÁROL

Egy nap Pista bácsi úgy döntött, hogy elmegy bevásárolni. Egyébként elég ritkán történt ilyesmi, mivel általában Pista bácsi felesége intézte a napi szükségleteket kielégítő cikkek beszerzését. Pista bácsi kíváncsiságát most az keltette fel, hogy kisvárosuk közelében egy nagy bevásárlólánc nyitott új hipermarketet, és ő még soha nem járt hasonló helyen.

A gondolatot tett követte: Pista bácsi felült kerékpárjára, és kikerekedett a város közelében található üzletkomplexumhoz. Megérkezvén első dolga az volt, hogy az épület fala mellett található kerékpártárolóba helyezte járművét. Ezután egy fém százforintos felhasználásával szert tett egy bevásárlókocsira. Nem igazán értette, hogy mi szükség van egy ekkora méretű alkalmatosságra, de követte a többi vásárló példáját, akik szintén hasonló szerkezetekkel jártak-keltek a környéken.

Pista bácsi ezek után kocsiját maga előtt tolva belépett a fotocellás érzékelők segítségével működtetett kapun, és sétálni kezdett a különféle termékek tömegével megrakott polcok között. Első reakciója az ámulat volt; soha nem látott még ezelőtt ennyi hasznos és haszontalan dolgot egy helyen. Az ámulat rövidesen érdeklődésbe váltott át, ugyanis egy közeli polcon újságok sokaságát pillantotta meg. Néhány perc nézgelődés után a kocsiba helyezte kedvenc lapjának, az UFO Magazin legújabb számát. Mivel több újságot nem kívánt vásárolni, hát folytatta a nézgelődést.

Teltek a percek, majd az órák, és Pista bácsi még mindig ámulattal telve szemlélte az áruház kínálatát. Kocsijában szerény halomban gyűltek az általa hasznosnak ítélt termékek: sajt, mogyorókrém, Kit-Kat csoki és ehhez hasonló dolgok. Majd miután elunta a nézgelődést, Pista bácsi az egyik pénztár előtt kigyózó sor végére állt. Kisvártatva elfogytak az előtte várakozó vásárlók, és Pista bácsi a szalagra helyezte kis gyűjteményét. A pénztáros omnidirekcionális, lézeres vonalkódolvasó eszköze segítségével egyenként beolvastatta a megvásárolni kívánt termékeken található, EAN8-as és EAN13-as vonalkódokat, majd a folyamat végére érvén közölte Pista bácsival a fizetendő összeget. Pista bácsi fizetett, majd az áruházlánc színes logójával ellátott műanyag szatyrokba pakolta a vásárolt cikkeket.

A vásárlás lezáró aktusaként kocsiját a parkolóban található tárolóhoz tolta, kivette belőle a fém százforintost. Ezután odasétált kerékpárjához, a szatyrot a kormányra akasztotta, majd elindult hazafelé. Útközben felidézte - igaz, nem teljesen pontosan, mivel az idő múlásával régen megszerzett klasszikus műveltsége egy kissé megkopott - az ókori görög bölcs által mondottakat:

"Mennyi minden van itt, amire nincs semmi szükségem!"

Kapitány

Írsz? Verseket költesz? Rajzolsz, festesz? Fotózol?
Egy hely, ahol MEGMUTATHATOD, mit tudsz!

Lidércfény
Online

A medveadász (Kurgan története) II.

...A sötétség életre kelt a fáklyák tüzeiben. Előreszökkent, majd visszafordult, meggyúlt, összelapult, aztán hangtalanul settenkedett a vadászok után. Egyé vált a sziklával, belőlük jött elő. A sárban csúszkálva, kitégült pupilláikban démonok jártak táncukat, különösen a Kautáéban. Mintha az ősidők mélyéről kúszott volna elő, valami elfeledett, nevesincs fenevad. A zegzugos járat alvilági labirintus volt, olyan terület, melyet nem ismertek. A barlang mélye. A sziklák szárazzá váltak, eltűnt a sár, és meleg lett. Megtorpantak, arcuk vibráló maszk lett a tűz világánál. Feszülten fürkésztek a fénytelen mélységet. Valahol ott a medve, ezt egész testükben érezték. Rova rápillantott Kautára. A barátja izmos alakja csupa árnyék volt, a lángnyelvek bele-bele nyaltak ebbe az árnyba, különös, nyugtalanítóan idegen alakzatokká formázva. Kauta arca sötét volt, mintha az ismeretlen, kifürkészhetetlen mélységes időkből jött volna. A tűz körül ülve mindannyian hallottak már arról a sok-sok vadászról, akik megelőzték őket, a régi időkben. Az öreg vadászok előszeretettel meséltek, de a legigazabul mindanyiuik közül a törzs vénje szólott erről. Amikor mesélt, mindannyian egy hosszú ósvényt láttak maguk előtt, melyen csoportokban vadászok álltak. Minél messzebbre tekintettek, az alakok annál homályosabbak lettek, hogy végül ne látszódjának másnak, csak elfeledett árnyak. Kauta arca ezeké az árnyaké volt most. Kivehetetlenül régi, és ott volt benne minden elmúlt küzdelem és hajsza. A láng meglebbent, és Rova egy pillanatra látta a barátja szeméit. Fogvacogva döbbsent rá, hogy annak a rég holt vadásznak a tekintetét látta, aki egy táborúznél hallott történet után sokáig kísértette az álmait. Álmában vele vadászott, gyors volt, erős és néma. Most itt állt mellette, testet öltve, az elfeledett időkből. Kauta ismét megindult, mozgása hangtalan volt. A tűzfényben valami iszonyú vadtság sugárzott a bőre alatt mozgó izmokból. Rova reszketve követte, mindenre elszántan. Akármiért is állt meg Kauta, most továbbindult, és ez még ijesztőbb volt, mert nem úgy mozgott, mint egy vadász, mint bárki közülük. - Megszállta egy szellem! - suttogta maga elé Rova, s ettől kezdve nem Kautát, hanem a régen meghalt vadászt követte.

Nem vették észre, hogy az egyik „kő” őket figyel. A szemek alatt, a tűz szórt fényében agyarak vilantak. Kauta ismét megállt, Rova pedig beleütöközött. Rezzzenéstelen arccal ránézett, ő pedig bizonyosan tudta, hogy a barátja nincs itt. A régi vadász állt vele szemben. - Minket néz - szólalt meg Kauta reszelős hangon. Rova iszonyodva megfordult, de semmit sem látott. - Hol? - kérdezte. Kauta felemelt kezét követve a pillantása összetalálkozott a medvéével. A vad hang nélkül emelkedett fel onnan, ahol eddig lapult. Rova úgy látta, mintha magába szippantaná a barlang árnyait, és ettől növekedne. A medve ott volt előttük, hallották a szuszogását, orrukat megcsapta a szaga. Kauta felérendítette a lobogó gyantás ágat. Ettől a vad dühösen felmordult, esetlenül hátraugrott, és két lábra állt. Bömbölése a világvége robajának tűnt abban a szűk térben. Rova teljes erejéből eldobta a lándzsáját. Nem látta, hogy eltalálta-e, de a még az előbbinél is rémesebb, szaggatóbb üvöltésből azt gondolta, hogy igen. Kauta hátrarántotta, és rohanni kezdtek a barlang mélye felé. Kifelé nem mehettek, mert elzárta az utat a vad. Hallották, hogy utánuk veti magát...

Rova futott Kauta után a kanyargós járatban. A barátja kezében tartott fáklyából szikracsomó hullott rá egy éles fordulóban, ahogy nekiütődött a sziklának. Mögöttük a medve hangja kitöltötte a teret, az idegszálaikban rezgett. Rova maga elé tartotta a tüzet, hogy lássa hova lép. Különös, nem evilági cseppkövek, kristályok és más képződmények között rohantak el. Rova tudatában ezek az alakok csupán színek fel- és ellobbanásai voltak. Futott, ahogy csak bírt. Tekintete megbűvölten Kauta árnyékból pillanatokra anyagiasuló alakján csüngött. Az utolsó pillanatban hajolt el egy cseppkő elől. ...Hirtelen tágasabb üregrészhez értek, lassítás nélkül száguldottak át rajta, belevetve maguk a túloldalán ásitó lyukba. Kauta szitkozódva ugrott, ő meg gondolkodás nélkül utána. Dermesztően nagyot estek, alaposan megütve magukat. Rova fáklyája kialudt, és nem volt idő meggyújtani. A vad a nyomukban lihegett. Eldobta a hasznavehetlenné vált botot, és rohantak tovább. Hallották a medvét nagy puffanással megérkezni az üregbe, ordítása balzsam volt a saját kínjukra. Rovában feltámadt a remény, hogy összetörte magát, és nem jön utánuk, de ez a remény gyorsan ki is hunyt. A vad a fájdalom és düh hangjaival közeledett. Kauta közben nekirohant egy jókora, a mennyezettől a földig érő cseppkőnek. Rova csak annyit látott, hogy az előtte lobogó tűz lobban egy nagyot és lehanyatlik, aztán keresztülesett Kaután és lefejelte a cseppkövet. A homály fénycsíkokra szakadt, mint a kihunyó csillagok. Amikor magához tért, Kauta a cseppkövet törte, zúzta egy szikladarabbal. A földön fekvő, pislogó fáklya fényében a barátja csupa hosszú árnycsík volt, a kő a kezében a fagyott ég egy darabja. A cseppkő fehér tüskékre robbant szét. Az a kő úgy eltűnt Kauta kezéből, mintha sosem lett volna ott. Rova egy pillanatig kábán azon töprengett, nem csupán képzelte-e? Kautától kitélik, hogy pusztá ökölrel esik neki a sziklának. A következő pillanatban talpra rántotta, felkapta a fáklyát, és keresztülvonszolta a széttört cseppkőven. Több is volt ott. Rova megrázta a fejét és vakon vette Kautát, aki a karjánál fogva húzta maga után. Az örült és kaotikus futásuk ettől kezdve

olyan volt számára, mintha repülne. Nem érezte, hogy a sziklán járna, Kauta olyan erővel húzta maga után, hogy szállt mögötte. Egyszer csak fényt pillantottak meg, különös, sejtelmes, villódzó fényt. Mielőtt azt gondolhatta volna, hogy egy másik kijáráshoz jutottak, Kauta megállította egy földalatti tó partján. Saját fénye volt, mely valahogy alulról szivárgott felfelé. Halvány ezüst lencsék, mint a buborékok. A barlangnak ez a része fantasztikus ezüst-kék félhomályban fürdött. A tűz fénye fehérre fakult ebben a ragyogásban. Kauta habozás nélkül eldobta a fáklyát és belegázolt a vízbe. Rova követte. Olyan hideg volt, hogy először levegőt sem bírt venni. Kínlódva próbált oxigént pumpálni magába, közben Kauta úgy merült el, mint a kő. Láttá, ahogy úszni kezd a túlpárt felé, kénytelen-kelletlen ment utána. A víz alatt a barátján csüngött a tekintete. Csak egy pillanatra nézett maga alá. A tiszta, fénylő vízben olyan mélységeket pillantott meg, hogy pánik fogta el. Mintha egy szakadékba hullott volna alá. A fény onnan lenről szivárgott. Nyugtalanító volt, mert határtalan messziséget sugallt. Valami más volt ott lenn, máskor-máshol. Az elsápadás érzete, a víz hidege, a mélység mámor. A mozdulatok egymásutánja az életért. A víz nyomása a szemén, az arcán, a torkában, fülzúgás. Levegőt! Hangtalanul bukkantak fel egy víz fölé hajló sziklaorom alatt. A tarsa épp csak az orrát dugta ki, hallotta ahogy lélegzetet vett. A víz fényétől összehúzott szemmel figyelt. A túloldalon, a homályból kicsörtetett a vad. Megtorpant és a parton topogott. Dühödten szagolgatta a sziklákat és a sarat. Láthatóan megzavarodott a fényes víztől. Kirohant onnan, s vissza, újra és újra. Végül a teljesen megzavarodott állat eltűnt a homályban. Dideregve másztak ki a vízből látszott ez a fürdő még Kautának is sok volt. Sápadt volt, és a szája lila. Vizes haja úgy tekeredett a nyakára, akár egy gonosz inda. Lassan, a sötétséget fürkészve araszoltak visszafelé a sárban az éles és csúszós kövek között. Képzletük minden nagyobb darab mögött ott sejtette a vadat. Amikor visszaértek arra a helyre, ahol a medve nyomuk vesztette, hosszan álldögáltak ott, a mélységet fürkészve. A pislákoló fáklya fénye utóvédharcot vívott a vízparton a nedveséggel és homállyal. Rova fölemelte a sárból, ha kialszik, nem jutnak ki innen. A tűz fokozatosan erőre kapott, mintha csak szövetségese és barátja, az ember visszatérte adott volna neki kedvet a lobogáshoz. Óvatosan indultak el, Kauta a baltáját szorongatta, ő pedig a fáklyát. Mint eddig, most is Kauta ment elől. Rovának fogalma sem volt róla, a barátja honnan tudja, merre kell menni. Remélte, hogy nem tévednek el, nagyon remélte. Bizott a barátjában. A visszaút hosszabbnak tűnt, és réme-sebbnek. Többször úgy tűnt neki, nem felfelé mennek, hanem lefelé. A tűz harcban állt a sötéttel, az foszlányokra szakadt, mintha vérzene, hogy a hátuk mögött ismét erőre kapjon. A furcsa formájú kövek, szokatlan, nem természetes színekben ragyogtak fel, a tűz vörösebből kifakulva, a kék, zöld, opálosan mély színekből eltolódva a sárgába, a hajnalpír rózsás árnyalataiba, hogy kifakuljanak fehérré, és átmenet nélkül hulljanak a színtelen feketeségbe. Rova szorongva nézte a fény játékát, elméje nem tudta feldolgozni, amit látott. Úgy érezte, örökké idelelni fognak bolyongani, elveszve. Azzal a képzettel küszködött, hogy egyszer csak rájuk omlik a barlang. Kauta rezzenéstelen arccal, magabiztosan ment előtte. Őt nem színezte ki a tűz, hideg és fehér maradt, akár egy holttest. Rova hirtelen érezte meg mások jelenlétét. A tűz fényén túl fi-

gyelték kettejüket valakik, akik már rég nem voltak itt. Rova szíve összeszorult és kihagyott egy ütemet, amikor rájött, hogy szellemek vannak körülöttük. A látása egy pillanatra elhomályosult, de pont emiatt érzékelte tisztán, kik is azok. Régi vadászok voltak azok, akik generációkon át vadászták a sánta gyilkos elődeit. Kemény árnyalakjuk eltért az övéktől, más nép voltak. Mutatták az utat Kautának, kifelé. Amikor magához tért, egyszerre könnyebbült meg és kezdett el félni. A félelmébe tisztelet és kíváncsiság vegyült. De nem látta többé őket, csupán érezte. A barátja viszont látta és beszélt hozzájuk. Azok válaszoltak neki. Ámulva követte Kautát, mígnem egy újabb látomás ugrott rá. A medvét látta. Nem valóságosan, hanem körvonalnak, ami szétesik, hogy egy másik formálódjon belőle. De csak rövid időre, mert az is eltűnt, helyére újabb lépett. Egyre sűrűbben változtak a formák, Rova új keletű döbbenettel figyelte a tolongva egymásba lépő alakokat. Mind a medve volt, csak nem medveként! Mindenféle számára elképzelhetetlen formában öltött testet a vad, volt óriás és törpe, egyformán veszélyes volt mindahányszor. Amikor a rég elmúlt napok mélyéről elébe lépett gigászi hullóként, majdnem elejtette a fáklyát. Egyszerűen a fölöttük elsuhanó óriás képe már olyasmi volt, amiről nem tudta elhinni, hogy valaha élt ilyen. Egyre több alak jött és ment, egyre idegenebbek, és szörnyűbbek voltak. Aztán egyszerre egy ember lépett ki a mélyből. Rova először nem értette, ő mit keres itt. Aztán ahogy közeledett felé jeges rémülettel, fogta fel, hogy még mindig a vadat látja, az idők legelején! Ember volt! Valami szörnyűséget csinált, ő és a többi! Olyan bajt okoztak, ami majdnem elpusztította a világot! Egykor hatalmas erőket bírt, és bukásában is megőrizte egy részét. Görccösen ragaszkodik hozzá, de minden alakban egyre fogy. Amikor majd elveszíti mind, lesz esélye visszakapaszkodni. A látomás kihunyt, hogy egy másfajta fénynek adja át helyét. Amikor meglátták a bejárat sápadt fényét, megkönnyebbülten felkiáltottak. Valósággal kirobantak a barlang tágas előterébe. Am az örömiük nem tartott sokáig. A vad látósággal rájuk zúdult, mielőtt elérhették volna a kijáratot. Rova előtt állt meg, Kauta ösztönösen oldalt ugrott. Ő gondolkodás nélkül a vadhoz csapta a huzatban fellobbanó fáklyát, közben a késéért

nyúlt. Láta, hogy Kauta kirohan. Segítségét hoz, ebben bizonyos volt. Ebből a tudatból merítve támadott. A csontkésére volt a legbüszkébb, kora legnagyobb állatának agyarából készítette, napokig tartott. Olyan éle volt, mint semmi másnak a táborban. A medve üvöltve rázta le magáról a tüzet, ő pedig az oldalába kerülve megmártotta benne a kését. Aztán megtette újra és újra, közben gyilkos dühöt érzett. A vad karmai végigszaggatták a hátát, de jóformán meg sem érezte, eszelősen szúrta-vágta, ahol érte, közben próbálta a hatalmas mellkasban megtalálni a szívet. A medve öröngött a fájdalomtól, és szaggatta kínzóját, megütni nem tudta, túl közel volt hozzá. Közben odakinn Kauta kirent a barlangból, és kiragadta az egyik benuktan álló vadász kezéből a lándzsáját. Megfordult, és már rohant is. Olyan volt az arca, hogy a társai, a testvérei borzadva néztek utána. Még sosem láttak embert ilyen felindultnak. Amikor visszaért, Rova épp akkor hanyatlott le, a medve üvöltve megtaposta, és kitérte a száját, hogy szétharapja a torkát. Kauta földöntúli, rekedt ordítása nem csak a medvét lepte meg. A befelé igyekvő vadászok is visszahőköltek tőle. Nekifutott a medvének, úgy tartva maga elé a szarvasagancs hegyű lándzsát, akár sok idővel később a lovagok. Lendületből megpróbálta ellökni a vadat, a barátja közeléből, és minél mélyebbre nyomni bele a fegyvert. A dárda keresztülfúródott a vad oldalán, és beletört. Áthemperedett rajta, a kezében tartott csontkal fejbe vágta, és megpróbálta kinyomni a szemét. Sikertelenül magával rántania, el Rovától, aki mozdulatlanul feküdt. A vad majdnem agyonütötte, de mivel nem találta telibe, csupán hanyatt esett. A hatalmas medve megrázta magát, és fölegyenesedve két lábra állt. A barlang visszhangzott a rettenetes üvöltéstől, ahogy rávetette magát. A súlyos test elvágta a fényt, a levegőt, bordák törtek, fúródtak bele a tüdejébe. Ő eközben tébolyultan döfte, vágta ahol érte. Nem volt magánál, haldoklott. Nem volt tudatában, hogy hosszú kőpengéjét, a "tigrisölt" ököllel kalapálta bele az állat nyakába, hogy a túloldalon jött ki, miközben az agyonnyomta. Végre a többiek is odaértek, és az összes fegyverükkel neki estek. A vad megpróbált felegyenesedni, hogy újabb kínzó felé forduljon, de már túl sok borzalmas sebet kapott. Ráesett Kautára, és beborította, mint a sír földje. Kauta és Rova a két barát behullott a szakadékba. Csatlakoztak az árnyakhoz, az idők kezdete óta kanyargó ösvényen. Kauta azonban hamarosan megérezte idegen, neki nem itt van a helye. Hiába akart Rova mellé állni, valami eltaszította onnan. Rova nézett rá, mindent tudó szemekkel, szomorúan. Egyre távolodtak egymástól, homályosult a kép, aztán eltűnt, az első kinnal teli lélegzetvétellel. Hörögve ült fel, kezei ösztönösen a medve torkát keresték. Ogia nézett le rá, tekintete komor volt, hideg. - Hol van Rova? - kérdezte tőle, amikor sikerült megszólalnia. A hang, amit kicsiholt magából, idegenül mély és kemény volt. A varázsló megrázta a fejét. -Nincs közöttünk, de te sem!- Kauta ránézett, értetlenül, aztán eszébe jutott az árnyékösvény. Nehézkesen feltápaszkodott, és lenézett a táborra. Tüzek égtek, a medve kifeszített bőrét megvilágította az egyik. Sikertelen! Megboszszulták a törzs két kölykének alattomos megölését! Mégsem tudott örülni. Valami megváltozott benne.

Mielőtt tudatosult volna benne, Ogia kimondta:

-Újjászületél a halálból. Elloptad a medve lelkét! Már nem vagy közülünk való.- Keserűen nézett vissza rá. -Mért loptam el a medve lelkét, mért nem maradhattam Rovával?- A varázsló a fejét rázta. - Nem tudom. El kell menned, de a vadászt, aki voltál, nem viheted magaddal. Az nem a tiéd! Azt ami voltál, el kell temetni a másikkal. Eszébe villant a rádőlő medve. - A földbe akarsz temetni? - Nem vette észre, hogy a beszéde kimért és fenyegető lett. Majdan a Kurgan beszél így, mikor szembenéz ellenségeivel. A varázsló fekete tekintete azonban meg sem rezzent. - Nem, csak azt, amit el kell vennem tőled. - Hideg szempárbaj után, lemondóan sóhajtott. Még mindig Ogia volt az erősebb. - Mikor temetitek el? - kérdezte fájdalmasan. Ogia kicsit hallgatott, mielőtt választ adott volna. - Már rég a sírjában pihen. Két fogyó holdon át bolyongtál odaát. - A meglepetéstől tágranyílt szemeiben újkeletű félelem villant fel. A varázsló intett a fejével a tábor felé. - Már el is felejtettek, tettem róla. - Kis ideig még küzdött a vággyal, hogy lemenjen, aztán feladta.

Mond hát, mit kell tennem, hogy visszaadhasam népemnek, ami az övé! Ogia bölintott.

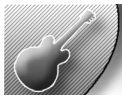
-Kövess!- Elnyelte őket a varázsló barlangja.....

Csak másnap este bukkantak elő, a tábor odalenn mit sem sejtett a különös rítusokból, melyek odabenn zajlottak. Ogia visszaadta Kautának a „tigrisölt”, és mögéje állt. - Valami még akar!- futott át rajta. Hirtelen megérezte a tarkóján az öregember lehelletét. Suttogni kezdett hozzá: - ...Érezd a medvét...a medve lényét. Vad, fekete, növekszik! Te vagy az, te lettél az... - Ogia elsuttogott szavai valami hideg mámor keltettek benne. Ismét lepergett előtte a vad megölése, ám ezúttal nem voltak a szerepek anynyira egyértelműek. Egyszerre volt a medve és onmag! Onmagával állt harcban! Most nem volt ott sem Rova, sem más vadászok. Csak ketten, az-azhogy hamarosan egyedül volt! Két Kauta harcolt egymással benne, és ezúttal más lett a vége! Amikor a varázsló Kauta szemébe nézett, olyan vadságot és kegyetlenséget látott oda belopózni, hogy megrettent. Mintha a megölt gyilkos állt volna előtte, mintha elvette volna a lent kifeszített bundát, magára öltötte volna, hogy átlényegüljön azzá, ami egykor a bőr alatt lakozott. - Mit szabadítottam a világra? - korholta magát a varázsló. Rádöbönt a saját véges erejére, és arra, hogy most már nem tud megálljt parancsolni Kautának. Vesélyessé vált mindenkire. Ekkor született meg Kurgan, aki nem volt ugyan az még, de majdan azzá válik. A varázsló megsejtett ebből valamit, ezért úgy döntött, hogy Kauta távozása után elégettetni a gyilkos bundáját. Ogiában megszületett a tisztátalan, a rontást hozó fogalmának őse.

Kauta mégegyszer lenézett, aztán a varázslóra. Szó nélkül elindult lefelé egy másik csapáson, mely elvezetett a tábortól. - Kauta! - szólt utána az öregember. Visszafordult. - Menj, és keresd meg a fajtádat! Ez a sorsod. Hiányozni fogsz...

Folytatjuk...

Homoergaster

THE KLF - Copyright Liberation Front

A The KLF a brit acid house egyik nagy duója volt a nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján. Munkáikat fémjelezték még a The Justified Ancients of Mu Mu, The JAMs, illetve a The Timelords neven is.

Rövid ismertető

Bill Drummond és Jimmy Cauty 1987 elején megjelentettek néhány hip-hop alapú, de keményen szóló számot, The Justified Ancients of Mu Mu néven, és egyet The Timelords néven. Ebből alakult ki a KLF, melynek stílusát egyszerűen stadium house néven illették. Fő jellemzői a rave zene pop-rock elemekkel, bevágott koncertközönség-effekttel. 1991-re már hatalmas sikereket könyvelhettek el maguknak. A csapat sajátos filozófia és életfelfogása miatt a banda sajnos hanyatlásnak indult. Egy 1992-es fellépésük során a Brit Awards-on vaktöltényes gépfegyverrel a tömegbe lőttek (bár eredetileg báránnyal teli vödörket akartak a közönségbe dobálni, csak ezt a BBC nem engedte). Ezzel a botrányos fellépéssel búcsúztak a nagyközönségtől. Drummond és Cauty a KLF jogdíjaiból megalapította a K Foundationt, mely a legrosszabb együtteseket díjazta, illetve tehetséges művészeket is támogattak. Még két ízben készítettek számokat, de 1997-ben végleg elhallgattak.

Sokkhatások

A kilencvenes évek elején nem csak a diszkóba járó fiatalokat fogta meg a The KLF zenéje (és látványos videoklipjei), hanem a zenei életre is nagy hatással voltak. A kilencvenes évek közepén ismertté vált Scooter is igen sokat merített tőlük.

Jómagam valamely zenei adón találkoztam először a formációval, ha jól emlékszem a **Justified and ancient** videoklipjük ment éppen. Ennek érdekessége – kulturális sokszínűsége mellett –, hogy többször láthatunk egy vágó-

szobára emlékeztető konzolt, illetve annak részét, több monitorral, gombokkal, kapcsolókkal. Amikor ezt látjuk, a különböző monitorokon a fő klip mellett régebbi videoklipjeikből, illetve a **The White Room** című útifilmjükben láthatunk részleteket. Ez a fajta megoldás mindig a képernyőre tapasztotta a tekintetemet, főleg azért, mert akkor élttem igazán a cyberpunk korszakom, és minden fura és különös technikai megoldás lenyűgözött. Mint más klipjükben, ebben is feltűnnek az elől egy szarvval rendelkező alakok – ha jól tudom, őket nevezik MuMu-nak.

Számomra további három, meghatározó klipjük

él még igazán. Sorrendben az első a **3am Eternal-ra** készült, amelynek fő helyszíne egy makettváros illetve egy hatalmas színpad, sok statisztával. Leginkább a kék köpenybe öltözött csajok a meghatározók. A zene tulajdonképpen kellemes, a határozott ritmust szépen kiegészítik a szintihangok és a gitárzúzás.

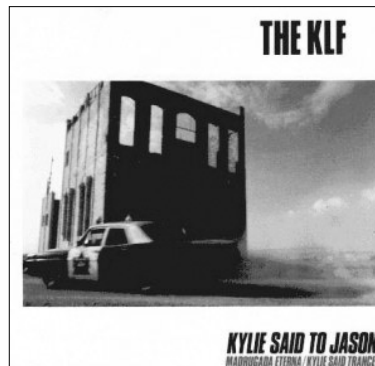
Gyakorlatilag ugyanezen a helyszínen játszódik a **Last train to Trancetral**, olyannyira, hogy a két klipet akár egymás után, folyamatosan is meglehet nézni, hiszen össze van kötve egy makettvárosi résszel. Ez nagyobb szerepet kap, mint a 3am-ben. A szereplők közül kiemelkedik a testhez álló, fehér ruhába öltözött néger énekesnő, aki mellett már szinte megszokott a sokadjára feltűnő néger rapper. Ez a szám már sokkal pergőbb, energikusabb, de még mindig egészen dalmas.

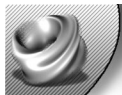
Végül egy, az eddigiektől merőben eltérő, bár a Justified and ancient-hez némileg hasonló videoklipről tennék említést. Ez az **America (What time is Love)**, amely egy viharos tengeren játszódik, s lényegében Amerika felfedezését figurázza ki. A szereplők egy vitorlás hajón helyezkednek el, középkori jelmezekben. Érdekes zenei betétek is feltűnnek (hajóvontatók dala, Hair) a szinte mindvégig energiától majd kirobbanó zenében, a végén egy tipikus koncertlezárással, melyben örült gitárnyúzás és dobverés hallható.

A figyelmes szemlélőnek feltűnhet, hogy szinte mindig megjelenik valahol egy amcsi rendőrautóra emlékeztető jármű, hol élőben, hol makettként. Ez volt a zenekar egyik szimbóluma, amely még a The JAMs korszakából öröklődött át (ezért is látható annak a logója az autó oldalán). Sőt, rendszeresen feltűnik egy „T”-betű formára kirakott hangfal is, amely a Trancetral nevet viseli.

Sokat lehetne még írni az 1997-ben végleg feloszlott formációról és tevékenységükről, de az erre kíváncsiakat inkább az angol nyelvű Wikipedia-ra (a magyar nyelvűn csak töredék információk vannak) és a YouTube-ra irányítom. A „The KLF”-re rákérve sok érdekességet megtudhatunk még róluk.

Jimmy
Cartwright

Minden testnek útja (kozmosz látomás)

Ez a világ olyan hely:

- ahol a tudás és az ember ténylegesen érték....
- amit nem tartanak a létező világok legjobbjának, de arra hajtanak....
- ahol a materializmus nem dogma, hanem józan belátás, rugalmas kezdet....
- ahol a tudomány és haladás nem demagógia, hanem létező valóság.....
- ahol az emberek 90%-a megbecsüli magát, embertársait, és környezetét...
-ahol mégis történnek furcsa dolgok.....

„...ahhoz, hogy újjászülethessek, el kell feledjék a halálomat.....”

(hőscincér)

...Amikor fedélzeti idő szerint, 19.05-kor beindították a „C” meghajtót, a hajó téridőkollapszust növesztett, és kilépett a valós térből. A „cápa fog”, így becézték a „B” osztályú, 1900 t nyugalmi tömegű, UL30-SS021G-t, az alakja után kapta második nevét, most eltűnt a normál térből. Belépett a valószínű vagy lehetséges univerzumok közé, melyek csak elméletiek, nem gyakorlatiak. A csillagok eltűntek, helyüket egy fakókékes, irizáló, örvénylő derengés foglalta el. A kollapszus. Pontos fogalma senkinek sem volt arról, hogy milyenek lehetnek az alternatív világok, hiszen a kollapszustól nem látszóttak. Viszont a nélkül nem lehetett belépni közéjük. Nagyszabású kísérletek folytak mindmáig arra, hogy kinézzenek a kollapszus mögül. Ezek azonban eddig minden esetben eggyel növelték a bejegyzéseket a veszteséglistán. Vad találgatások folytak arról, hogy mi lett azokkal a vakmerőkkel, akik „odaát” lekapcsolták a kollapszusgenerátort. Egyesek szerint ők is megszűntek létezni. Mások viszont azt állították, hogy igenis túlélték, és attól kezdve az az univerzum lett számukra a valóság. Kicsit olyan volt ez a probléma, mint a túlvilág: ha van, milyen lehet?

A kutatást nem adták fel, csupán óvatosabbak lettek. A kollapszus, vagy valószínűtlenségi generátor, a szlengben „C” meghajtó, egy olyan létező szerkezet, mely képes önmagát és a hozzárendelt részeket, azaz más létezőket: űrhajókat és benne embereket, elvinni egy olyan helyre, ami tulajdonképpen nem is létezik. Arra is képes, hogy mindezeket vissza is hozza „onnan”, mindeközben olyan távolságokat átugorva, nagyon rövid, szubjektív idő alatt, amit a valós térben százezer, vagy millió évek alatt lehetne csak. Az ilyesmi még a legracionalistább elmékben is fantaszta gondolatokat szül. Bár ebben a témakörben, mely a „Közlekedés a nemlét univerzumok fraktál láncolataiban” elnevezésű, tudományos problémahalmaz volt, egyszerűen nem bírta sokáig egy józan racionalista sem. Vagy megszökött, vagy fantaszta vált belőle. Esetleg megguggant. Mindegyikre akadt példa a tudományág történetében. Azt, hogy a „C” meghajtó hogyan működik, és egészen konkrétan mit is csinál, még mindig nem tisztázták megnyugtatóan. A technológia fejlődik, a programnyelvvvel együtt fejlesztgetik. Új generációs hajtóművek születnek, de az alapokat még máig nem derítették fel. Mindez aggasztja a tudomány apostolait, akik szeretik érteni is, amit csinálnak. Úgy tűnik, ez az óhajuk belátható időn belül nem teljesül. A kollapszusmeghajtó közneve a „C” meghajtó. Ez egy fura fogalmi kövület, ami egyáltalán nem illik az űrhajózás modern terminológiájába. Hogy mi is ez, a tudo-

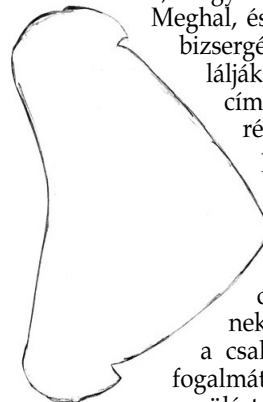
mánytörténet egyik anekdotának is beillő sztorija adja meg rá a választ. E szerint, egyszer jó régen, egy ósdi személyi számítógép, ahogy akkoriban hívták „PC”, úgynevezett „C” meghajtóján keletkezett programhiba adta meg a kezdő lökést a teljesen amatőr feltalálóknak. Ez a hiba mindig a „C” meghajtón csinálta a zűröket, akármilyen volt az akkoriban. Végül a gép gazdája megunt a meddő harcot, és tanulmányozni kezdte a fura programmodosulást. Elkezdett kísérletezni vele, aminek az lett a következménye, hogy sikerült egy olyan irodalmi művet – ahogy akkoriban mondták: E-book –ot – letöltenie, ami nem is létezett. Az eset annál is inkább meglepőbb volt, mivel a gép nem is volt hálózatba kötve. Az első „C” típusú ugrás tehát a kibertérben történt, és a legtöbb ma is ott zajlik le. Az a paradox helyzet állt elő, hogy a tudósok, akik az eredeti „C” programot fejlesztik, ki sem téve a lábukat a földi laborból, többet tudnak a „nemlét világokról”, mint a hajózók, akik naponta használják. Ez az egész azonban az elméleti matematika talaján burjánzik. S noha töltöttek már le sok fura dolgot – képeket, hangokat, szöveget, sőt videókat is – ezek érthetetlenek. A „C” effektusnak továbbra is egyetlen gyakorlati haszna van: a csillagközi utazás. Minden testnek az útja ezekben, a nemlét univerzumokban, maguktól a testektől is függött. A testet a kiinduláskori tulajdonságai is meghatározzák odaát. Az alternatív univerzumok fura dolgokat művelhetnek a nem megfelelően definiált, megkonstruált testekkel. Így aztán elég nagy volt a felelőssége a fejlesztőknek a „C” meghajtóhoz rendelt hajók megtervezésekor. A „C” meghajtó „odaát” egy bizonyos határig korrigálni, javítani tudja a fonák, visszas jelenségeket és hibákat. De nem mindent. Ezért a csillaghajókat speciális elveket szerint szerkesztik. Az újabb formákat, konstrukciókat a kibertérben tesztelik és fejlesztik. Időnként póre „C” motorokat küldözgetnek nagy távolságokba, aztán hosszan vizsgálják, és újabb módosításokat vezetnek be. Ennek okán az űrhajózás szigorú szabályzata már többször is változtattak. Nem lett tőle színesebb olvasmány. A kadétkokat viszont olykor sikerrel hiszterizálta egy-egy újabb terjedelmes szócikk beiktatása. Ő is ismerte azokat, akik, -a szabályok és paragrafusok megszállottjai - viszont imádták ezt. Ezek a kollegák egy módosítás után, a szabálykönyv legújabb kiadásának valamilyen változatát állandóan maguknál hordták addig, amíg meg nem tanulták az új részt kí-

vülről. Egymással is versenyeztek, hogy ki tudja hamarabb fejből eldarálni az egészet. Egy esetben, és ennek tanúja volt, csúnyán megjárták, mert a szabályzat történetében példátlan módon, egy kutatási részeredmény alapján adtak ki módosítást. Valaki nagyon stréber volt, utóbb emlegettek alapítványi pénzeket, ami miatt sietették az új kiadást. Ez a módosítás 20 oldallal jelentett többet, és annyira komplex volt, hogy az akkor vizsgáló évfolyam teljesen kétségbeesett tőle. Nem egyszer látott görcsösen magoló kadétoakat, nem csak intézet ebédlőjében, hanem parkokban is. Látott olyan párokat, akik egymásnak mondták fel ezt a részt, gyakorlasként. Hallotta, hogy többen abbahagyták a tanulmányaikat. Később ezeket az egyéneket visszavették, ha vissza akartak jönni. Nem mind élt a lehetőséggel. A szabálymániasok persze versenyeztek, ádázul tanultak, buzgóbban, mint a végzősök. Egyikőjük, egy különösen ellenszenves figura „győzött”. Tanúja volt, hogy ebédnél, a kihűlt kávéja felett, hibátlanul elmondta fejből az egészet. A hír futótűzként terjedt. Másnap látott egy elkeseredett végzöst, amint a falhoz vágta a szabályzatot. Nem sokkal később az egészet visszavonták, sűrű bocsánatkérések közepette. Még az intézet vezetője is kínos magyarázkodásokra kényszerült a sajtóhad ösztüzében. Kiderült, hogy néhány kísérlet, mely közben futott le, új eredményeket hozott, ami mindent megváltoztatott. A „győztes” két hónapig nem mert az étkezőbe jönni, állítólag beteget jelentett. Még utána is sokat ugratták. A következő újáról visszatérve értesült róla, hogy a fickó hamarosan nyugállományba vonult, ugyanis képtelen volt szabadulni attól a 20 oldaltól. Az elméleti vitákban többször hivatkozott rá, és volt olyan, hogy ezt még el sem ismerte. Persze a botrány gyűrűzött. A szabályzat teljes szerkesztőségét lecserélték. Az újaknak viszont nem volt elég idejük rá, hogy megismerkedjenek a tradíciókkal. Így aztán a következő kiadás szürke, jellegtelen, és még a szokásosnál is unalmasabb lett. Még a „versenyzők” is hagyták a fenébe. A kadétoak viszont ünnepeltek, a végzős évfolyamok az átlagosnál jobb eredményekkel diplomáztak. A 20 oldalas meg hamarosan igazi antikvitas lett, gyűjtemények féltett darabja. Sőt erről a verzióról külön könyv jelent meg, mégpedig minő meglepetés: „A 20 oldalas” címmel. Ez inkább anekdotagyűjtemény, mint tudományos összefoglaló. Viszont bestseller lett, különösen a kadétoak körében. Egyébként ez a „20 oldalas” mostanában újra aktuális lett, mivel éppen húsz éve jelent meg. Mielőtt elindultak hallotta, hogy tervezik az újra kiadását. Ez nem csupán tudományos megemlékezés és érdekesség, ez bizony üzlet! Az első kiadás értéke ettől majd sokszorosára nő. Az ő számára az elmúlt húsz esztendő azt jelentette, hogy kezdő pilótából neves és elismert parancsnok lett. Nem reklámozta, de ő is rendelkezett egy első kiadással. Nem vette, hanem találta. A kukába kidobva. Akkor azért mentette meg, mert azt gondolta, hogy egy könyvvel, legyen az bármilyen, mégsem lehet így bánni. Később, mikor beindult a kultuszgyártás, az egészet nem tartotta fontosnak, aztán meg már nem mert vele előállni. Kíváncsi lett volna rá, mit gondol az aki kidobta. Különös érzés volt egy olyan könyvet birtokolni, holmi szentimentalizmus okán, amiért mások abszurd összegeket voltak hajlandók kifizetni. A szabályzat későbbi módosulásait nem kísérte ekkora felhajtás. Az elmúlt 20 év alatt a könyv néhány olyan résszel bővült, amiért a mostani végzősök valószínűleg nosztalgiával gondolnak a 20 oldalásra. Az ugrás nála mindig hóhullámokkal, és az egész testére kiterjedő bizsergéssel, vibrálással járt, kb. 5 mp-ig. Már a „C” térben időnként még érzett utóha-

tásokat. Annak idején félt, hogy ez esetleg alkalmatlan-ná teheti. Sose kérdeztek rá, és ezt egy furcsállotta, mivel más kadétoaknak még írni is kellett a tapasztalataikról. Rá nem került a sor, örült neki. Neki ezzel járt az ugrás, másoknak mással. Olyanok is akadtak, akik semmit, vagy majdnem semmit se éreztek. A navigátorra például, úgy szokta kommentálni a „C” effektust: „Na elindult a lift!” Hogy pontosan mi is történik ilyenkor, amikor „elindul a lift”, még mindig felderítésre vár, noha a matematikai modellek látványosak és bonyolultak. Ő valahogyan évről évre kevesebb esélyt látott arra, hogy valaha is teljesen megtudják. Az volt a hozzáállása, hogy ha működik, akkor nem szükséges minden részletét ismernünk. Ezzel a mentalitásával a kutatómérnökök és fejlesztők világlátását osztotta. Na persze azért optimista megnyilvánulásokban nem volt hiány. Még most, gyakorlott úrhajósként is valahogyan idegenkedett az egésztől, aminek a hivatalos címe: „A Nemlét Univerzumok Fraktállanclatainak Matematikai Modellje” volt. Szerencsére az egyik részét sem húzta vizsgatételnek. Ha muszáj volt, elboldogult vele, de ez sokszor inkább volt ösztönös lavírozás, mint megszerzett tudás. Ismert viszont egy fiút az évfolyamából, akinek, úgy tűnt, a kisujjában volt az egész. Egy egyszerűnek tűnő egyenletnél azonban, az egész osztály legnagyobb döbbenetére ő is felsült. Huszonöt percen át próbált meg elindulni, mindannyiszor visszakozott, mert rájött, hogy tévúton jár. Az oktató hagyta szenvedni, hűvös, távolságtartó nyugalommal nézte, és ezt máig sem érti, hogy miért. Amikor nagyon kínosá kezdett válni a helyzet, hogy az eminens megoldásra képtelenül ott görcsöl, megkegyelmezett. Közölte, hogy ez egy feloldhatatlan paradoxon. A srác mérgesnek látszott, de jólveletlen vette tudomásul a szívatást. Otthon, a szobájában újra elővette az a számsort. Ahogy nézegette egyszercsak támadt egy megérzése. Gyorsan, mielőtt elillant volna az ötlet, elkezdte szétbontani az egyenletet. A dolog működni látszott, és a következő 3 órában teleírt egy jegyzetömböt. Amikor megkapta a végeredményt, nem hitt a szemének, az ugyanis a kiinduló tétel volt. Keves híján kidobta az egészet, azt gondolva, bolondot csinált magából. Aztán inkább eltette, hogy emlékeztesse magát rá, ez nem az ő világa. A srác különben nem lett hajózó, úgy tudta, a fejlesztésnek dolgozik. Jóval később, már repült, amikor hallotta, hogy valakinek sikerült levezetnie az egyenletet. Pusztán kíváncsiságból átnézte a közkinccsé vált számokat, és kiakadt. A végeredmény az volt, amit ő sok évvel azelőtt majdnem kidobott! Így nem lettem híres! - gondolta magában ilyenkor mosolyogva. A számítás azóta is ott van valahol a személyes cuccai között, ha csak az anyja ki nem dobta. Ilyenkor elképzeltte, hogy valami történik vele idekinn.

Meghal, és átnézi a dolgait. Jóleső fura bizsergéssel képzelte el, amint megtalálják a jegyzetét. Meg a sajtó szalagcímeit: „A titkos matematikazseni régóta tudta a megoldást! A repülést választotta!” Meg hasonló baromságok. Amikor ezen csemegézett, mindig idétlen vihogáson kapta magát, ami méltatlan volt egy csillaghajó kapitányához. Ennek ellenére, vagy talán épp azért, a csak félig-meddig létező világok fogalmát nem vette be az agya. Tényleg a repülést választottam! - gondolta.

Folytatjuk...

Homoergaster

Starcraft – Tűzkeresztség

Jeff Grubb regénye az oly népszerű Starcraft stratégiai játék első Terran küldetésorozatának történetét meséli el. Az eseményeket az UHH (Univerzum Hírhálózat) egyik riporterének, Michael Libertynek a szemszögéből követhetjük figyelemmel.

Liberty túl mélyre ásott a Tarsonison egy építkezési botrány kapcsán, és el kellett hagynia a bolygót, ha életben akart maradni. Főnöke rábeszélésére vállalta el a haditudósítói állást, és így került a Duke ezredes parancsnoksága alatt álló Norad II-re. A Konföderáció hadban állt a lázadókkal, de a Norad II-n alapvetően unalmas volt az élet, amíg fel nem tűnt egy idegen faj, ami néhány óra alatt felperzselte a Chau Marát, az egyik emberek által lakott peremvidéki bolygót.

Liberty idővel rádöbbsent, hogy az emberiség nem is egy idegen fajjal áll szemben, hanem két ősi ellenség háborújába csöppent bele. A protossok nem sokat foglalkoztak az emberiséggel, csak a zergekkel fertőzött bolygók felszínét égették le egészen az olvadt magmaig. A Konföderáció viszont meg sem próbált segíteni a bajba jutott bolygók lakosságán.

A következő célpontra, a Mar Sarán találkozott Liberty Kerriannel, a renegát lidércharcossal, Jim Raynor marshallal és Arctutus Mengskkel, a lázadók vezérével, akiket már a játékból is jól ismerhetünk. Ők négyen állnak az események középpontjában. Megpróbálták felvenni a harcot a bolygóról bolygóra költöző zergekkel és a nyomukban pusztító protossokkal, de a lázadók vezére mindvégig a Konföderációt tartotta legfőbb ellenségének. Az emberiség képtelen volt az összefogásra. Mengsk és a Konföderáció egyaránt a polgárháború megnyerését tartották a legfontosabbnak, és ennek érdekében próbálták felhasználni az idegen fajok jelenlétét. Lelkifurdalás nélkül könyvelte el veszteségként mindkét fél a felperzselte bolygók lakosságát.

Liberty végül úgy döntött, saját fegyverével fogja vívni ezt a háborút, és egy kiáltványt fogalmazott meg, amiben elmondott mindent, amit fontosnak tartott közölni az emberiség maradványaival mindarról, amit személyesen tapasztalt

Illúzió

Csak ültem ott
Melleim közé húzott térdekkel
Mosolyogva
Összezúzott, sajtó lélekkel
Szánál, ha tudnád: sebeim nagyok
mit szárnyaknak látsz, csak bőrcafatok.
A szemednek elhiszem
vad külsőm: ragyog
A szádnak elhiszem
Angyal vagyok

Mia

az események résztvevőjeként. Valójában már a regény elején a fáradt és megcsömörlött Liberty hologramjával találjuk szembe magunkat. Egy sötét helyiség közepén áll viharvert kabátjában, lábánál kupacba gyűlnek a cigarettacsikkok, és egyetlen célja elmondani a cenzúra és torzítás nélküli igazságot, hogy rámutasson az emberiség által elkövetett hibákra.

Minden fejezet két részből áll. Először a kiáltványból olvashatunk egy részletet, majd az adott szakaszhoz tartozó eseményeket ismerhetjük meg. Így folytatódik a regény egészen addig, amíg megmerevedik Liberty hologramja, és végre megismerhetjük hallgatóságát is.

Véleményem szerint ez a regény nem okoz csalódást a Starcraft kedvelőinek. Izgalmas, fordulatos és élvezetes olvasmány. Számomra nagyon furcsa volt a játék után olvasni ezt a könyvet. Elég nehéz volt nézőpontot váltani, és nem felülnézetből szemlélni a történet egyes szereplőit. Így az űrhajók valóban elérhetetlen magasságokban repültek és a zergék is óriási szörnyetegekké váltak.

A regény nagyon sok információt ad magáról a Starcraft világról is. Jobban megismerhetjük a bolygókat, ahol harcok folytak. Belelátunk a Konföderáció bürokratikus rendszerébe, találkozhatunk neurálisan reszocializált tengerészgyalogosokkal, és közelebb kerülnek hozzánk a játékból ismert kulcsfigurák is. Ettől függetlenül bátran merem ajánlani a könyvet azok számára is, akik nem játszottak a Starcrafttal. Remélem, a játék második része sem fog csalódást okozni, és azzal kapcsolatban is fognak kiadni hasonló színvonalú regényeket.

lda

Rémálomszövő

Alvajárok a ködben, sűrűn
Kavarog, ahogy görbül a tér...
Élettelen, aszfalt-ösvény fut a pupillán,
Kanyarog az égboltig, mint ős spirál...
Vándor vagyok az artériák mezsgyéjén,
Talán a vérfolyam a szívedig sodor egyszer,
S gyilkos idegek feszülten szikráznak;
Végtelen elektrosokk-terápia ez...
Mászni próbálok tekervényes agykérgedben,
De nehéz megérteni a kvintesszenciát,
Biztosan tudod, mit gondolok:
"Tán elméd lesz gyilkosom...?"
Szólj kérlek, ha hallok a hangom,
Mondd, hogy nem vagyok egyedül...
Hiszen e minutumban velem álmodsz,
Rémálmod rabja vagyok, drága Álomszövőm...!

Lord Faustus